

Han tog et Nøgleknippe fra Natbordet, rakte Frøken Evaldsen det og sagde:

„Gaa ind i min Stue! Der ligger et Papir under Skrivebordsklappen. Hent mig det! Du kender Nøglen.“

Da hun kom tilbage, sagde han videre:

„For en Sikkerheds Skyld opsatte jeg det Dokument der, inden jeg i Eftermiddags krøb i Seng. Du maa gerne læse det.“

Veninden foldede Papiret ud. Der stod kun nogle faa Linjer. Hendes Øjne gennemløb dem hastigt flere Gange, hvorpaa hun næsten skrækslagen stirrede paa Enslev, der med Tilfredshed havde iagttaget hendes Udtryk, mens hun læste.

I nogle Øjeblikke betragtede de hinanden i Tavshed.

„Du ser, jeg har forberedt alt! Men hør nu, hvad der skal udrettes! Dersom jeg ikke imorgen er i Stand til selv at tale med Zaun, maa du bede ham om at indfinde sig her igen, saasnart Ministerudnævnelsen foreligger officielt. Dersom jeg endnu til den Tid ikke kan se ham, skal du datere Skrivelsen og give ham den til videre Besørgelse i en lukket og forseglet Konvolut. Og det maa foreholdes ham, at han bringer Tyrstrup den personlig og uden Opsættelse.“

Frøken Evaldsen havde med en Række Nik tilkendegivet sin Forstaaelse.

„At de har vovet det!“ udbrød hun med Haanden knyttet. „Og at tænke sig, at der ikke er een af hele Flokken, som ikke skylder dig alt, hvad de er. Tyrstrup, Bohse, Gjærup, Højbo, Tanning. Og nu svigter de dig paa den lumpneste Maade. Den ene efter den anden!“

„Naa, hvad Tanning og Bohse og de andre Æsler angaar, saa har jeg ikke ventet mig stort andet af dem. Dem kendte jeg straks paa Skrydet. Men at jeg saa længe lod mig gaa under Øjne af Tyrstrup, det ærgrer mig unægtelig. Han gik der saa tyk og godmodig og spillede den trofaste med lumre Haandtryk og lange Forsikringer. Nu har han altsaa endelig bestemt sig for Krig, og han skal faa den! — — Men gaa nu! Jeg er bleven tung i Hovedet af den Morfin. Kald paa Jensen! Hun skal komme og slukke.